

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorvm

VD16 B 5530

Quintum Dubium: An maleficis pœnitentibus, nec non alijs damnatis ad mortem, petentibus Eucharistiæ sacramentum dandum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

hoc dubio legendi sunt Couarruias lib. 2. variarum Resolut. cap. 10. à num. 9. & Iulius Clarus lib. 5. §. fin. pract. Criminalis. quæst. 99. versi. vnum tamen in hoc proposito notabis.

Quintum Dubium : *An maleficis penitentibus, nec non alijs damnatis ad mortem, petentibus Eucharistiæ sacramentum dandum?*

RESPONDEO, quod sic, si vera signa penitentiae appareant, & ex dispositione deuotioneque petat: de furibus suspendendis est textus, 13. q. 2. cap. Quæsitum. de hæreticis. cap. Super eo. de hæret. in 6. de damnatis in genere, Gloss. recepta in Clementina 1. de penit. & remissionibus. Franciscus Cardinalis Zabarella ibid. quæst. 9. & 12. Turrecrem. in dict. cap. Quæsitum. Stephanus Aufrerius in tractatu de potestate Ecclesie super laicis, num. 58. Iosep. Angles in florib. Theologicarum qq. 1. part. in 4. sent. in q. de Suscipientibus Eucharistiam. Iuli. Clarus lo. cit. sed quæro nunquid. Ange. in verb. Eucharistia 3. §. 27. Syluest. ibid. num. 7. & ex professo Marti. Nauar. in Enchiridio de oratione & horis canonicis, cap. 22. numero. 11. & Manuali confessariorum cap. 25. numero. 23. & hæc est communis sententia: quam in vrbe existens audiui in scholis confirmatam à Pio Quinto pijsimo Pontifice, in motu quodam

quodam proprio. Et nunc hūc morem pium sequuntur multi pij Magistratus, quamuis non vbiq; gentium obseruetur, & in Constitut. Criminal. Caroli V. artic. 79. statuitur vt Reo tempestiuè mors denunciatur, vt confiteri possit, & si petat Eucharistiam non ei denegetur. Hoc tamen obseruādum est, vt propter sanctissimi sacramenti reuerentiam ipso die executionis non communicent, sed communio anticipetur. Si autem executio non pateretur moram ex rationalibus causis, & damnatus ad mortem pro animæ consolatione cum fructu peteret sacramentum, contra nullam esset legem ipso die executionis communicare, modò communio executioni sententiæ, quatuor horis præmittatur, vt corrupta tanto temporis spacio sacramenti specie, nulla sacramento irreuerentia fiat. Atq; hæc consuetudo est in Vrbe Roma, digna maximorum Pontificum pietate & prudentia, quam orbis imitari deberet, vt rectè Nauarr. loco citato hortatur. Hac ratione motus ante decem annos non solum dedi sacramentum, sed etiam quibusdam præfectis & iudicibus consilium super hoc petentibus consului dandum, & adhuc consulo. Sicut enim abusus, qui tendunt in animarum perditionem indies, sine mora extirpandi sunt: sic pij vsus, qui hominū salutem & spiritualem consolationem promouent, introducendi. Confessoriorum au-

tem est iudicium, an expediat Eucharistiam huiusmodi damnatis ministrare, vel non: pendet enim ex dispositione recipientium. Quidam enim ita sunt dispositi, vt multum ipsis prosit ad salutem animæ, si hoc salutari cibo confirmetur, ad subeundum mortis supplicium, & frangendum diaboli machinas in extremis.

Ex his deduco, quàm impium fuerit dictum, & pastore, qui sitientissimus esse debet salutis animarum, indignum, sacerdotis cuiusdam, qui damnatæ ad mortem pœnitenti personæ petenti viaticum respondit: Non est æquum sanctum dare canibus. Minimè canes sunt, sed oues, qui ad cor redeunt, & cum pœnitentia Dominum suum pro reconciliatone in cordis hospitium recipere desiderant. Hic excludenda etiam occurrit praxis execranda quorundam ministrorum iustitiæ, vel potius in hoc casu iniustitiæ, qui damnatos ad mortem occidūt in corpore & anima, quando salutis remedijs ad conseruationem animæ essent muniendi: vt aduersus mortis timorem eos confirmet, vino obruunt & rationem tollunt, ita vt miseri homines Dei & animarum obliti, moriantur in corpore & anima, sine fine nunquam ad vitam reducendi, cùm post mortem tam miseram nec spes veniæ, nec locus pœnitentiæ sit. Dictum etiam ab usum damnat Carolus V. in d. artic. 79.

Caue.

Caueant ergo diligentissimè Iudices, vt hoc prohibeatur, ne ipsi fiant rei tanti facinoris, atq; etiam damnatis petentibus superfluous denegetur potus. Quomodo enim excusaretur ab homicidio, qui furioso aut amenti postulanti gladium ad interficiendum se, morem gereret? Ex dictis quoq; haberi potest solutio dubij, de quo semel interrogatus respondi affirmatiuè, prout etiam nunc respondeo; An pro personis maleficis, vel alijs mortis supplicio affectis pro sceleribus, possit quis orare, sacrificium offerre, vel alia satisfactio- nis opera exercere? Respondetur, quod sic; si pœnitentes discesserint, possunt hæc bona pro eis fieri. ex d. c. Quæsitum, Gloss. ibidem. Angel. loc. cit. Aurea Armilla in verb. Communio, num. 27. In cuius rei confirmatio- nem faciunt multa, quæ adfert Petrus Rauenas in quodam tractatu incipiente, Valet cum perpetuo silentio ad Clarissimum Theologię Professore Iacobum de alta platea, &c. Cuius scopus est probare, corpora suspenso- rum & latronum non esse in locis publicis relinquenda, sed sepulture tradenda. Habetur hic Tractatus in fine Alphabeti aurei vtrius- que iuris eiusdem authoris : his tamen non obstantibus dico, quod non deceat, vt pro tali- bus solemnes fiant exequiæ, prout pro alijs Christianis, qui cum honore vitam fini- uerunt, fieri consuevit. Piè autem faciunt
ami-

amici & sanguine iuncti, qui priuatim pro eis orant, sacrificia offerunt, vel curant offerre, & satisfactoria opera exercent.

Sextum Dubium. *An sonitus campanarum, maleficorum, sagarum, demonūq; conatus impediāt, ne grandine, tempestatibus, ac alijs modis frugibus, seminibus, & vineis nocumentum inferant, ut vtriusq; sexus homines huius scēta fatentur, & vnde talis virtus sit?*

DE antiquitate, nec non laudabili ac necessario campanarum in Ecclesia vsu, legendi sunt Anthonius Monchiacenus, Demochares in lib. de obseruanda Missarum celebratione cap. 13. Guilhelmus Durandus in Rationali diuinorum officiorum, libror. cap. 4. Petrus Messia in Sylua variæ lectionis parte 2. cap. 9. Ioannes Andreas & Hostiensis in cap. 1. de offic. custodis. Authorem campanarum Vergilius Polydorus lib. 3. de inuentor. rerum, cap. vltimo, vult latere, licet inuentum non sit nouum, cū vsus earum fuerit tempore Moyse, teste Iosepho lib. 3. Antiquitatum. Apud Christianos quidam tradunt primum institutorem fuisse Paulinum Nolanum Episcopum, virum sanctitate & eruditione clarum; in cuius rei confirmationem maximè ipsa nominis notatio facit.

Dici.